

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 03 0 K 014025 25 Kž 19
Sarajevo, 09.02.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Ismete Mujanović kao predsjednice vijeća, Sonje Radošević i dr. sc. Mirze Hukeljića kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Senide Kurtović, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.K., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz Tuzle i branitelja optuženog M.K., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 014025 25 K 4 od 18.08.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.02.2026. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Lejle Hasanbegović, optuženog M.K., njegovog branitelja advokata Rifata Konjića iz Tuzle i tumača za znakovni jezik Jasminke Proho, donio je

PRESUDU

Žalbe kantonalne tužiteljice iz Tuzle i branitelja optuženog M.K. se odbijaju kao neosnovane, a povodom tih žalbi, po službenoj dužnosti, preinačava se presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 014025 25 K 4 od 18.08.2025. godine u odluci o uračunavanju pritvora tako da se optuženom M.K., na osnovu člana 57. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u izrečenu kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru od 07.07.2023. godine, pa do upućivanja na izdržavanje kazne.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 014025 25 K 4 od 18.08.2025. godine, optuženi M.K. je oglašen krivim za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH), za koje ga je sud, primjenom navedene zakonske odredbe i članova 41. i 42. KZ FBiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, u koju kaznu mu se na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 07.07.2023. godine, pa nadalje. Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), optuženi je obavezan na naknadu troškova krivičnog postupka o čijoj visini će sud, na osnovu člana 200. stav 2. ZKP FBiH, odlučiti posebnim rješenjem. Na

osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH, oštećene L.S., S.S. i M.B. su sa imovinskopравnim zahtjevima upućene na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica iz Tuzle (u daljem tekstu: kantonalna tužiteljica) zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se žalba uvaži i optuženom izrekne strožija krivičnopravna sankcija od one koju je izrekao prvostepeni sud. U žalbi je tražila da shodno članu 319. stav 1. ZKP FBiH, o sjednici vijeća ovog suda bude obavješteno Federalno tužiteljstvo.

Branitelj optuženog podnio je i odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice sa prijedlogom da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Navedenu presudu žalbom pobija i branitelj optuženog M.K., advokat Rifat Konjić iz Tuzle (u daljem tekstu: branitelj optuženog), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivično pravnoj sankciji, sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili da se pobijana presuda preinači na način da se optuženi oslobodi od optužbe. U žalbi je tražio da shodno članu 319. stav 1. ZKP FBiH, bude obavješten o sjednici vijeća ovog suda.

Kantonalna tužiteljica je podnijela odgovor na žalbu branitelja optuženog, s prijedlogom da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T03 0 KTŽ 0070023 25 4 od 15.10.2025. godine predložila da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju od one koju je izrekao prvostepeni sud, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je ostala kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe kantonalne tužiteljice, kao i kod navoda i prijedloga iz datog odgovora na žalbu i podneska od 15.10.2025. godine. Na istoj sjednici, branitelj optuženog je u cijelosti ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, kao i kod navoda i prijedloga iz datog odgovora na žalbu. Optuženi se u cijelosti pridružio navodima svog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbe, odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Branitelj optuženog u žalbi ukazuje da je u toku postupka isticao da iz provedenog biološkog vještačenja – DNK analize proizilazi da DNK profil njegovog branjenika nije utvrđen ni na jednom mjestu, prostoru, osobi, tj. da ovaj dokaz u cijelosti isključuje njegovog branjenika kao izvršioca predmetnog krivičnog djela, da je prvostepeni sud, cijeneći ovaj prigovor branitelja optuženog, u pobijanoj presudi naveo da sve što je rečeno u odnosu na DNK nalaz, nije od uticaja na drugačiju odluku suda, a da pritom nije obrazložio zbog čega navedeno nije od uticaja na drugačije odlučivanje suda. Usljed takvog propusta, učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer pobijana presuda ne sadrži razloge o ovim odlučnim činjenicama.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog nisu osnovani. Navedeno stoga što je prvostepeni sud u pobijanoj presudi (strana 39., pasus treći), naveo konkretne razloge o tome da to što ni na jednom mjestu, prostoru i osobi nisu pronađeni biološko tragovi optuženog, nije od odlučnog značaja „u kontekstu izvedenih dokaza i na njima utvrđenih činjenica“ (prije toga, prvostepeni sud je iznio sadržinu provedenih dokaza, a potom izvršio njihovu ocjenu kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi). Stoga, kako je prvostepeni sud dao razloge o ovoj odlučnoj činjenici, nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju branitelj u žalbi ukazuje.

Branitelj optuženog, nakon što u žalbi citira odredbe članova 296. stavovi 1. i 2. i 305. stav 7. ZKP FBiH, navodi da je ove zakonske odredbe sud bio obavezan primijeniti, jer one direktno utiču na utvrđivanje odlučnih činjenica na osnovu kojih sud donosi presudu. Međutim, ovakav žalbeni navod branitelja optuženog je uopštene naravi, budući da u žalbi ne obrazlaže u čemu bi se ogledala „neprimjena“ ili pogrešna primjena ovih odredaba ZKP FBiH, pa se on kao takav ne može ispitati.

Neosnovanim se ukazuje žalbeni navod branitelja optuženog da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH jer prvostepeni sud nije dao razloge u odnosu na tvrdnju branitelja da prisustvo ženske osobe u autu optuženog (uvid u snimke sa video nadzora kamera), ukazuje da optuženi nije bio na licu mjesta gdje je oštećena lišena života. Ovo iz razloga što je prvostepeni sud (strana 43., pasus zadnji i strana 44., pasus prvi), naveo određene razloge zašto navedenu tvrdnju branitelja nalazi neosnovanom, pa stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju branitelj optuženog u žalbi ukazuje.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje branitelj optuženog vidi u tome da odlučne činjenice u pobijanoj presudi nisu dokazane van razumne sumnje, zbog čega je, po mišljenju branitelja optuženog, izveden pogrešan zaključak o krivnji optuženog. Tako se u žalbi navodi da trag otiska gume koji je pronađen na blatnjavom putu sa lijeve strane u blizini beživotnog tijela oštećene ne ukazuje kojem vozilu pripada, tj. da li pripada vozilu optuženog, da nije pronađeno oružje kojim je izvršeno krivično djelo, da nisu pronađene čahure od ispaljenih metaka na licu mjesta, da na tragovima pronađenim u vozilu optuženog u Njemačkoj nisu pronađene barutne čestice niti tragovi koji se mogu povezati sa ubistvom oštećene, da na biološkim tragovima sa tijela oštećene nema bioloških tragova optuženog, da biološki tragovi izuzeti od optuženog, potiču samo od optuženog, da nije dokazan dogovor optuženog i njegovog brata za izvršenje djela, da nije pravilno izveden zaključak o razlogu odlaska optuženog u Njemačku.

Međutim, po ocjeni ovog suda, za sve utvrđene okolnosti prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude naveo detaljne i uvjerljive razloge i pozvao se na dokaze na kojima su oni zasnovani, koji su međusobno čvrsto i logički povezani, te predstavljaju zatvoreni krug indicija i sa punom sigurnošću upućuju na jedini mogući zaključak da je upravo optuženi saizvršitelj krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Naime, po nalaženju ovog suda ne mogu se za ocjenu pitanja da li je optuženi učinio inkriminisane radnje približe opisane u izreci pobijane presude uzimati u obzir samo određeni dokazi ili nedostatak direktnih dokaza za utvrđivanje određenih činjenica, pa ih onda uspješno koristiti za argumentaciju da je činjenično stanje u pobijanoj presudi ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Upravo drugi

brojni dokazi, koji se u žalbi i ne spominju, a na koje se pozvao prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude, ukazuju da je optuženi predmetno krivično djelo učinio u saizvršiteljstvu sa bratom Z. i da je umišljaj optuženog bio usmjeren na lišavanje života oštećene. Prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude u tom pravcu utvrdio potrebne činjenice i okolnosti cijeneći ih pojedinačno i u međusobnoj povezanosti, zaključivši da je optuženi poduzimajući inkriminisane radnje u saizvršiteljstvu počinio predmetno krivično djelo. Za izvođenje takvih svojih zaključaka prvostepeni sud je, prije svega, uzeo u obzir dokaze pribavljene na temelju snimaka sa tri kamere video nadzora na raskrsnici „Kulić“, koja spaja put od Dubrava i centra Živinica, raskrsnici Ciljuge koja spaja put Tuzla –Sarajevo prema Bašigovcima, Tupkovićima i dalje, te kamera sa apoteke „Menton AP“, koja pokriva put iz pravca raskrsnice Ciljuge prema Bašigovcima i Tupkovićima, kojima su nesumnjivo identificirana vozila optuženog i njegovog brata Z.. Sve ove okolnosti su potkrepljene video snimcima iz nadzornih kamera koji su pregledani na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom, a koji su poslužili i za identifikaciju vozila optuženog i njegovog brata, te za utvrđenje razlike u čistoći oba vozila i posebno pojedinih dijelova vozila, prije odlaska prema mjestu izvršenja djela i povratka tih vozila natrag prema naprijed navedenim raskrsnicama i putu Sarajevo-Tuzla. Potom je sud uzeo u obzir iskaz svjedoka F.A., susjeda do kuće S. u mjestu Matuzići, koji je prema obrazloženju pobijane presude bio sasvim određen u svom kazivanju u pogledu okolnosti i vremena dolaska optuženog pred kuću u Matuzićima, njegovog susreta sa bratom Z., potom odlaska Z.S. sa svojim vozilom, a zatim i optuženog za njim, a isto tako i u odnosu na odlazak u popodnevni satima optuženog njegovim crnim vozilom, sa majkom A. koja je u kolicima i njegovom suprugom za Njemačku. Isto tako prvostepeni sud je izveo zaključak o tome da je optuženi konkretne prilike pred kućom u Matuzićima sa bratom Z. donio odluku, da usmrte njegovu suprugu. Za takav dogovor i dalje njihove poduzete radnje nema direktnih dokaza, što je i logično jer dogovoru nitko i nije prisutan osim njih dvojice. Međutim, iz drugih dokaza proizilazi zaključak o njihovom dogovoru. Tako je sud cijenio i da iz iskaza svjedokinje S.S. (ćerke oštećene), proizilazi da je njen otac Z., kada su on i oštećena krenuli za Tuzlu, tražio od nje da se više puta pozdravi sa majkom, govoreći joj „ko zna kada ćeš da je vidiš drugi put“, a potom i iskaz svjedoka F.A., koji je jasno opisao način susreta braće ispred kuće, da je Z. prvo pošao ispred kuće sa svojim autom, dok je optuženi, sa autom crne boje, otišao za njim, a tek ga je vidio u popodnevni satima pred kućom, nakon čega je ubrzo sa majkom napustio Matuziće. Ovaj svjedok je posebno u svom iskazu naveo da je optuženikova sestra došla do njega u dvorište nakon oko 20 dana i vršila na njega pritisak da svjedoči na sudu da su oni svi zajedno konkretnog dana kada je izvršeno krivično djelo, ujutro otišli za Njemačku čime bi se prikriale saizvršiteljske radnje optuženog pa time i dogovor braće da zajedno liše života oštećenu. Iz izvedenih dokaza proizilazi da je optuženi pratio svojim vozilom vozilo svog brata Z. čitavim putem od Matuzića do lica mjesta na kojem je izvršeno ubistvo oštećene, te da su se nakon ubistva vratili svojim vozilima na put Sarajevo - Tuzla i optuženi nastavio vožnju u Matuziće, a Z. otišao u PS Živinice i prijavio da su njegovu suprugu ubile dvije nepoznate osobe, pri tome ne navodeći da ga je putem pratio optuženi, da je bio na licu mjesta i da je ispred njega napustio lice mjesta. Sve ove činjenice dovedene u vezu sa ostalim izvedenim dokazima, po nalaženju prvostepenog suda, potvrđuju njihov međusobni dogovor da liše života oštećenu i dogovor u vezi načina napuštanja lica mjesta i lažnog prikazivanja napada od strane nepoznatih osoba, čime se prikriva sudjelovanje optuženog u ubistvu oštećene, a koji će nakon nekoliko sati po povratku u Matuziće napustiti državu Bosnu i Hercegovinu prelaskom graničnog prijelaza sa Republikom Hrvatskom.

Sve naprijed izloženo, predstavlja čitav niz dokaza koje je prvostepeni sud povezao sa okolnostima da je optuženi, nakon povratka na put Sarajevo-Tuzla, otišao u Matuziće, odakle je u popodnevnom satima napustio porodičnu kuću u tom mjestu i potom prešao sa vozilom kojim je upravljao reg. broja HHK5931 državnu granicu, sa Republikom Hrvatskom u 18,30 sati.

U kontekstu izvedenih dokaza i na njima utvrđenih činjenica, žalbeni prigovori da trag otiska gume koji je pronađen na blatnjavom putu sa lijeve strane u blizini beživotnog tijela oštećene ne ukazuje kojem vozilu pripada, da na licu mjesta nije pronađeno oružje kojim je izvršeno krivično djelo, da nisu pronađene čahure od ispaljenih metaka, da na biološkim tragovima sa tijela oštećene nema bioloških tragova optuženog, da na tragovima pronađenim u vozilu optuženog u Njemačkoj nisu pronađene barutne čestice niti tragovi koji se mogu povezati sa ubistvom oštećene, ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude, budući da su navedene činjenice logična posljedica smišljenog dogovora optuženog i njegovog brata, radi otklanjanja dokaza sa lica mjesta, kako je to zaključio prvostepeni sud (strana 39., pasus drugi).

Imajući u vidu sve naprijed izloženo, u nedostatku direktnih dokaza o tome je li oštećenu lišio života optuženi ili njegov brat Z., utvrđena je odgovornost optuženog kao saizvršitelja, s obzirom da je međusobna veza provedenih posebnih dokaza (indicija) takva da se oni pojavljuju kao jedna cjelina i u potpunom skladu, te predstavljaju sistem indicija i u svom skupu i povezanosti isključuju svaku drugu mogućnost osim one koja je utvrđena u obrazloženju pobijane presude, a to je da je jedan od njih dvojice u dogovorenom zajedničkom izvršenju krivičnog djela ispalio hitce u tijelo oštećene na koji je način lišena života. Ovako postupanje i izvođenje zaključaka u obrazloženju pobijane presude, naprijed iznesenim žalbenim navodima branitelja optuženog nije dovedeno u pitanje.

Nadalje, prvostepeni sud je, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude (strana 26., pasus prvi i strana 36., pasus prvi), cijeneći iskaze, nalaze i mišljenja vještaka balističke struke i medicinske struke, izveo zaključak da je udaljenost usta cijevi u odnosu na probojna oštećenja na majici oštećene bila veća od jednog metra, obzirom da na ulaznim otvorima majice oštećene nema barutnih čestica. Slijedom navedenog, neosnovanim se ukazuje žalbeni navod branitelja optuženog „da je takav zaključak upitan obzirom na postojanje tragova barutnih čestica“, budući da iz naprijed pomenutih dokaza proizilazi da na ulaznim otvorima majice oštećene nisu pronađeni tragovi barutnih čestica.

Branitelj optuženog u žalbi ukazuje da je od strane vještaka psihijatrijske struke dr. Rasmira Softića, iznesena tvrdnja da je optuženi u trenutku činjenja djela imao očuvanu sposobnost shvatanja i razumijevanja, da je mogao upravljati svojim postupcima i da je bio uračunljiv, što je kako navodi u žalbi apsolutno neprihvatljivo „jer nijednim propisom nije predviđeno da se vještak psihijatar izjašnjava da je neko činio neko djelo, kao što je ovdje uradio vještak Rusmir Softić, pa je činjenično stanje u ovom dijelu pogrešno utvrđeno jer iz provedenih dokaza proizilazi upravo da optuženi nije počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret“.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude. Navedeno stoga, što je prvostepeni sud, kako je to vidljivo iz obrazloženja pobijane presude, dokaz na koji branitelj u žalbi ukazuje cijenio u pravcu uračunljivosti optuženog tempore criminis, dok je zaključak da je optuženi počinio krivično djelo zasnovao na drugim

dokazima u spisu predmeta. Osim toga, navod vještaka „u trenutku činjenja djela“ ne upućuje na zaključak da se vještak izjasnio da je optuženi počinio predmetno krivično djelo, već na uračunljivost optuženog tempore criminis.

Neosnovanim se ukazuje žalbeni navod branitelja optuženog da za zaključak suda da je optuženi prvi napustio mjesto izvršenja predmetnog krivičnog djela, nema dokaza, obzirom da je prvostepeni sud taj zaključak temeljio na snimcima video nadzora. Također, neosnovanim se ukazuje i žalbeni navod branitelja optuženog da zaključak suda da je optuženi nakon izvršenja krivičnog djela otišao u Matuziće po majku i suprugu nakon čega se uputio prema granici BiH i Hrvatske, nema utemeljenja u provedenim dokazima. Ovo iz razloga što se pomenuti zaključak suda temelji na konkretnim dokazima iznesenim na strani 37., pasus zadnji pobijane presude i strani 38., prva dva pasusa (iskaz svjedoka F.A., snimci video nadzora, dopis Granične policije BiH od 17.06.2015. godine).

Branitelj optuženog u žalbi ukazuje da se iz snimaka koji su prikazani vidi da se u vozilu optuženog na mjestu suvozača nalazila ženska osoba. Kako navodi u žalbi, sud nije spomenuo da li je ta ženska osoba bila na licu mjesta ili nije, ko je ta ženska osoba i gdje je uopšte optuženi bio sa tom ženskom osobom, već je samo naveo da ta činjenica nema uticaja na vrijeme, mjesto i način izvršenja krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret, a da pritom nije naveo zašto ta činjenica nije od uticaja na vrijeme, mjesto i način izvršenja krivičnog djela. Zbog navedenog je, po mišljenju branitelja optuženog, činjenično stanje u ovom dijelu apsolutno pogrešno utvrđeno.

Međutim, kako je prvostepeni sud pri donošenju pomenutog zaključka cijenio sve provedene dokaze (strana 43., pasus zadnji i strana 44. prva dva pasusa), to je neprihvatljiv žalbeni navod branitelja optuženog da sud nije naveo zašto okolnost prisustva ženske osobe u autu optuženog (pritom prisustvo ženske osobe je snimljeno samo pri povratku optuženog sa mjesta izvršenja krivičnog djela) nema uticaja na utvrđenje suda da je optuženi učinio krivično djelo na način, u vrijeme i mjesto kako mu se to stavljalalo na teret. Stoga, izneseni žalbeni navod ne dovodi u pitanje pravilnost zaključka suda da je optuženi počinio krivično djelo na način, u vrijeme i mjesto kako je to opisano u izreci pobijane presude, niti umanjuje i dovodi u pitanje značaj činjenica i okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud pri donošenju tog zaključka.

Prvostepenu presudu zbog odluke o kazni pobijaju i kantonalna tužiteljica i branitelj optuženog.

Kantonalna tužiteljica smatra da je izrečena kazna zatvora u trajanju od 14 (četranest) godina blaga i da se ovakvom kaznom ne može postići svrha kažnjavanja, imajući pritom u vidu da se za predmetno krivično djelo može izreći kazna zatvora do 20 godina. Po mišljenju kantonalne tužiteljice, prvostepeni sud je trebao u znatno većoj mjeri cijeniti kao otežavajuće okolnosti da su optuženi i njegov brat Z. donijeli zajedničku odluku da usmrte oštećenu, iskoristili njeno povjerenje koje je imala prema suprugu Z. jer je oštećena mislila da sa suprugom ide njihovoj kumi, da su oštećenu odvezli do mjesta koje je oko 1.450 metara udaljeno od glavnog puta tako da se nije mogao očekivati dolazak trećih osoba, zbog čega su i efekti pucanja iz pištolja bili „skoro pa potpuno umanjeni“, da je sud trebao cijeniti iskazanu upornost koja se ogleda u tome što je oštećena zadobila tri strijelne povrede u vitalne dijelove tijela, iako bi smrtna posljedica nastala i usljed ispaljenja jednog hica iz pištolja kako to proizilazi iz iskaza te nalaza i mišljenja vještaka dr. Zdenka Cihlarža, da oštećena svojim

ponašanjem nije doprinjela izvršenju ovog krivičnog djela, ponašanje optuženog nakon izvršenja krivičnog djela (istog dana napustio Bosnu i Hercegovinu i vratio se u Njemačku, da bi potom dana 18.06.2015. godine lažno prijavio krađu registarskih tablica HNK5931, a već 06.07.2015. godine, prodao vozilo kojim je učestvovao u izvršenju krivičnog djela), što ukazuje da je na ovaj način optuženi pokušao ukloniti tragove izvršenja krivičnog djela sa svog auta, da je optuženi 11 puta osuđivan za razna krivična djela, od čega jednom i za isto krivično djelo tj. krivično djelo Ubistva, presudom Regionalnog suda u Hamburgu broj 623 Ks 24/96, koje krivično djelo je učinjeno na isti način i uz istu odbranu „da su druga nepoznata lica njih napala“, te da je u posljednje vrijeme sve više učinjenih krivičnih djela čije su žrtve žene, da je prozrokovana smrt majke dvije kćerke.

Branitelj optuženog smatra da je izrečena kazna zatvora u trajanju od 14 godina prestroga, ukazujući da je od zadnje osude prošlo više od 20 godina, što upućuje na zaključak da su izrečene sankcije prema optuženom ostvarile svrhu kažnjavanja i da je optuženi prestao činiti krivična djela. Zbog navedenog, branitelj je mišljenja da se i sa daleko blažom krivičnopravnom sankcijom može ostvariti svrha kažnjavanja predviđena zakonom.

Ovi žalbeni navodi kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude, kada je riječ o kazni, slijedi da prvostepeni sud na strani optuženog nije našao olakšavajuće okolnosti, a da je od otežavajućih okolnosti cijenio da je optuženi ranije osuđivan 11 puta u vremenskom periodu od 1982. godine do 1992. godine, od čega jednom za isto krivično djelo ubistva, težinu izvršenog djela, stepen krivnje i jačinu povrijeđenog dobra, ponašanje optuženog nakon izvršenog krivičnog djela, obzirom da je isti dan prešao državnu granicu i nalazio se u bjekstvu sve dok po drugom osnovu nije lišen slobode.

Što se tiče navoda kantonalne tužiteljice da sud nije dao odgovarajući značaj okolnostima da su optuženi i njegov brat Z. donijeli zajedničku odluku da usmrte oštećenu, da su optuženi i njegov brat odvezli oštećenu do mjesta koje je oko 1.450 metara udaljeno od glavnog puta tako da se nije mogao očekivati dolazak trećih osoba, zbog čega su, kako navodi u žalbi, i efekti pucanja iz pištolja bili „skoro pa potpuno umanjeni“, ne dovode u pitanje pravilnost odluke o kazni, budući da su ove okolnosti od strane suda cijanjene u kontekstu postojanja zajedničkog dogovora i izvršenja krivičnog djela u saizvršiteljstvu (strana 35. i 36. presude), pa se ove okolnosti ne mogu posebno cijeniti kao otežavajuće okolnosti. Žalbeni navod da su optuženi i njegov brat Z. iskoristili povjerenje oštećene koja je mislila da sa suprugom Z. ide njihovoj kumi, ne dovodi u pitanje pravilnost odluke o kazni, jer ta okolnost ne ukazuje da je oštećena imala takav dogovor i sa optuženim. Okolnost da je oštećena zadobila tri strijelne povrede u vitalne dijelove tijela i da oštećena svojim ponašanjem nije doprinjela izvršenju ovog krivičnog djela, su u dovoljnoj mjeri došle do izražaja, budući da je sud kao otežavajuću okolnost cijenio jačinu povrijeđenog dobra. Nadalje, obzirom da je sud kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio njegovo ponašanje nakon izvršenog krivičnog djela, i toj okolnosti, kao i njegovu raniju osuđivanost, između ostalog i za isto krivično djelo, po ocjeni ovog suda, dao adekvatan značaj, to se nisu mogli prihvatiti osnovanim žalbeni navodi kantonalne tužiteljice da je sud ove okolnosti trebao cijeniti „u znatno većoj mjeri“. Nadalje, žalbeni navod kantonalne tužiteljice da je sud kao otežavajuću okolnost trebao cijeniti i to da su u porastu krivična djela čije su žrtve žene, ne dovodi u pitanje pravilnost odluke o kazni, jer ta okolnost se ne može cijeniti kao otežavajuća okolnost na strani

optuženog. Prema tome, kako je prvostepeni sud sve relevantne okolnosti koje je utvrdio u presudi, a koje imaju uticaja na krivičnopravnu sankciju, pravilno cijenio pri odmjeravanju kazne optuženom, njihov značaj nije doveden u pitanje ni žalbenim navodom kantonalne tužiteljice kojim ukazuje na porodične prilike oštećene (da je majka dvoje djece).

Žalbeni navod branitelja optuženog da je od zadnje osude prošlo više od 20 godina, što po navodima u žalbi, upućuje na zaključak da su izrečene sankcije prema optuženom ostvarile svrhu kažnjavanja i da je optuženi prestao činiti krivična djela, ne stoji, budući da je optuženi oglašen krivim da je krivično djelo počinio 2015. godine, dakle devet godina nakon što je osuđen za krivično djelo ubistva presudom Regionalnog suda u Hamburgu. Pravilnost odluke o kazni, nije dovedena u pitanje ni žalbenim navodom branitelja optuženog da se i sa daleko blažom krivičnopravnom sankcijom može ostvariti svrha kažnjavanja predviđena zakonom, budući da branitelj ne iznosi konkretnu argumentaciju za navedeni stav.

Prema tome, ovaj sud nalazi, da se žalbama kantonalne tužiteljice i branitelja optuženog prvostepena presuda neosnovano pobija u odluci o krivičnopravnoj sankciji i da je izrečena kazna zatvora u trajanju od 14 (četrnaest) godina srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela, posljedicama koje su nastupile izvršenjem krivičnog djela i stepenu krivnje optuženog i kao takva neophodna i dovoljna za ostvarivanje svrhe kažnjavanja, u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH.

Međutim, po nalaženju ovog suda, odlukom prvostepenog suda o uračunavanju pritvora u izrečenu kaznu zatvora, povrijeđen je Krivični zakon na štetu optuženog, u smislu odredbe člana 313. stav 1. tačka f) ZKP FBiH, na koju povredu ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH. Naime, prvostepenom presudom je određeno da se optuženom u izrečenu kaznu zatvora, na osnovu člana 57. KZ FBiH uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 07.07.2023. godine pa nadalje. Međutim, kako u smislu člana 152. stav 6. ZKP FBiH pritvor nakon izricanja presude može trajati najduže do upućivanja na izdržavanje kazne, ovaj sud je preinačio prvostepenu presudu u dijelu odluke o uračunavanju pritvora, na način što je optuženom na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 07.07.2023. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne.

S obzirom na izloženo, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude i u smislu člana 329. stav 1. ZKP FBiH preinačiti prvostepenu presudu.

Zapisničarka
Senida Kurtović,s.r.

Predsjednica vijeća
Ismeta Mujanović,s.r.